

Впуска се мѣникътъ като змия. Щомъ се завърне старецътъ, ще помилва мѣника. Кученцето подскача, радва се и най-послѣ ще изяде нѣкой сухо комаче отъ торбичката. Тѣй си живѣха и обичаха двамата приятели.

Едно бѣ лошото на мѣника. Често обикаляше той работниците по полето. Пекнало онова слънце. Екнали онѣзъ пѣсни въ полето. А старецътъ ще влѣзе въ колибата на почивка. Полегне той на земята и пакъ ще поржча: „мѣничко, хубаво да пазишъ, дѣдо ще си почине“. Мѣничко мръдне краче и клюмне главичка. Дѣдото заспи. Въ това врѣме мѣничко се снише покрай колибата и хайде по нивята. Тукъ-тамъ, се ще намѣри нѣкоя торба по земята и ще се наяде. Старецътъ се събуди, а мѣничко пакъ при колибата. Почнаха да се оплакватъ жѣтвари и орачи отъ немирника. Старецътъ хука мѣника, но той не се отказа. Щомъ намѣреше сгодно врѣме, пакъ отиваше по нивята.

Единъ день мѣничко се изгуби. Вика, мами дѣдото, мѣничко се не обажда. Дожалѣ на стареца. „Убилъ го е нѣкой“, си рече той. Запустѣ и колибата. Кого дѣ срѣщне и стигне дѣдото, се пита за своето другарче. Никой не бѣ го виждалъ. Слънцето току що изгрѣваше. Дѣдо Симеонъ самичекъ обикаляше лозята. Минава той покрай една пожъната нива. Гледа — при единия край — нѣщо се чернѣе. Наближава го и що да види! Неговото вѣрно другарче мъртво. И знаете ли каква смъртъ? Намѣрилъ той гърне съ млѣко. Пъхналъ си главата да ближе и не можалъ да я извади. Колко ли мъки е изпитало горкото кученце до като умре! И днесъ дѣдо Симеонъ разказва на дѣцата тази истинска случка съ негова мѣникъ. **Р. Бѣлчевъ.**